

Skaitymai

Nr. 7 (13)

Augsburgas, 1946 m.

vasario mėn. 16 d.

II metai

Maironis

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

Trečioji pjesmė

I.

Dabudo iš miego naraudę ryli,
 Pakilo saulutė, bet dar neaukštai;
 Dar brankia rasos nuo kasų;
 O rasos, kaip perlas, ant lapų sąžibo.
 Vainikų galvelės prie žemės nudrūbo
 Ir tikstančiais spindi varse.
 Pasveikino ryli budrus vyburys,
 Kaskartą išveidži aiškiau pagirys;
 O saulė vis Epą aukštinau.
 Keli spinduliai net ir langą užgavo,
 Per medžių šakas nedrąsiai sužarbavo
 Ir žiūrį į vidų skaisčiau.

Bet velni bežiūri skaisčiau spinduliai.
 Dar Juozas ir Jonas lebmėjos gūnai;
 Net Rožė Glinskėje pikla:
 Senai pasiredo gražiais perkelniais,
 Žiedais užsimanulė įvesiais misingniais!
 Ašauš pagaliai arbata.
 Ar žadinti, Olinskienė jau nebežino;
 Du karli sukosėi rods, pomėgino.
 Bet ką nepaleidžia miegoti,
 Lyg, rodos, ir gaila jų sapnų baudyti:
 Jau iš naklės buvo, o žviesia mebyti
 Dab juos buvo vakar ilgai.

Tiklai, apie ką taip ilgai jie kalbejos,
 Zino! Rožytei labai gal norajios.
 Bet kas lenai juos besupras?
 Tik rodos, broliū kalbėjo už du,
 O Juozas išrelo: „aš noriu, žodu:
 Bet kaip? Vienas Dievas žiras“...

II.

„Na vyrail! Atsiliepa Glinskis drėtai:
 „Lig priestiečių miegla dyšėnai! Ekmal
 Iš miego nei mano žmōna
 Neišsuka sviesto, o juk indarokę
 Augūtai pasiračėnai, sukūti moka,
 Oana bekėmyfi, gana!“

Sugėdinti vyrail iš lovų kūliais
 Išvirto, o saulė skaisčiau spinduliais

Tiesiog į ošis jemas žirėjo.
 „Ir mano jau bobomis belauk nushodo;
 Vaisiot į bežnyčia jau laikas išrodo:
 Nemat ten žmonių nushėdo.“

Sandiena, vyrūšai, braugus Atvilkys;
 O jus besivartot, kaip laukė lokys!
 Vis Glinskis jemas vorė nuo galo:
 „Už Kauną atsiamėt skolą šiandieną;
 Gal vakarut teko ten rokų ne vieną;
 Bet marš, naspirause, prie stalol“ —

— „Kalbi nežinodamas, tarā pati:
 Daklausk, kioamet atguš vakar? Kūi
 Senai jau miegoio saldžiai.
 Bepampi, kaip elgeta pūpų sau puodą
 Pabėres: užmigl ne tik mokslas neduoda:
 Pasiečia visur rūpestiai“ —

— „Kas žmoniškai šneka, iškarlo suprasit
 Pabėros, pasiviojės po puodu, nerasi
 Tokios, kaip manol senai!
 Kokie rūpestiai tiems bešiams fikrai?
 Nevaizno Aukitadvorio ponas gerai?
 Ar apdavė kuo mergina?“

Čia pažvelgė Rožė į Juozą slapčia.
 Tas gėrė arbata, esas, kaip ne čia;
 Tylėjo, kaip žemę patdėves!
 O Ružė, larytum, kas širdį įgnybė:
 Ar būtų jai Juozas išginkl per kvailybę
 Be reikalo prisisapnavęs?

III.

Būdelio ir rūko nuo ryto keliai.
 Keno kiek įmanoma buvo orkliai,
 Tas porą pavalkois užkankė;
 Pėsčiara, kaip gulbių devyni pelkiai;
 (Nuo tų apdarų marguliovo fakai)
 Žingsnavo, bėriais susirinkė.

Ant vyrų daugiausia scrėmėgos milinės;
 Mergučių gi juos margai čerkėsinės;
 O rūlos dabina kasas,
 Į Hėvenaf! Pėaukė. Didi ofėndai,